

Στον Άγγελο

Γυμνός γεννήθηκες στο χάραμα της Αυγής,

Ο Ήλιος σ' έντυσε με τις χρυσές του αχτίνες,

και σε ζέστανε με το φωτεινό του χαμόγελο

κι έπεσε το σκοτάδι,

άπλωσε η Σελήνη το γαλάζιο της πέπλο

και σε τύλιξε

Φοβήθηκες, πόνεσες που δεν είχες Φως,

το ξημέρωμα της Αυγής σε βρήκε πάλι,

μα ήσουνα φοβισμένος και πονούσες

Γέμισες πάλι Φως και ζεστάθηκες, ένοιωσες όμορφα

και έκρυψες τους πόνους κάτω από το γαλάζιο πέπλο

και προχωράς στο Φως,

όμως κάτω από το γαλάζιο πέπλο της Σελήνης

κράτησε όλους τους πόνους, αυτή ξέρει

μην τους βγάλεις ποτέ στο πρωινό της Αυγής

μην και πονέσουν και Άλλοι.

Μοναξιά

Μοναξιά είναι η νύχτα που μένεις μόνος με τον εαυτό σου

μόνος με αυτόν τον υπέροχο εαυτό σου που ακόμη και απόψε

δεν προσπάθησες να γνωρίσεις.

δεν έκανες τον κόπο να τον ψάξεις να τον ακούσεις για λίγο

να τον αφήσεις ελεύθερο για να κάνει τα μικρά του παράπονα

αυτά που χρόνια φυλάκιζε μέσα σου και τώρα

αγκομαχώντας κάνει κουράγιο για σένα, γιατί σε αγαπάει τόσο πολύ

ενώ εσύ, ψάχνεις να γνωρίσεις την αγάπη μακριά του

Μοναξιά εσύ που έχεις το προνόμιο μαζί με την κυριαρχία της νύχτας

να μας χαρίζεις στιγμές μοναδικές,

στιγμές όπου η ολοκλήρωση της ηδονής περνάει μέσα από τα δρώμενα της μαγεμένης από ήχους εγκατάλειψης

ΦΛΟΓΑ

δεν μπόρεσα να διακρίνω το χρώμα των ματιών σου

αν προσπάθησα τόσο

μια άβυσσος με ρουφούσε κάθε φορά που τα κοιτούσα

τρέμοντας από φόβο χανόμενα μέσα στο γκριζοπράσινο σκοτάδι τους,

γελώντας από χαρά βυθιζόμενα στο καστανό μέλι που αχόρταγα ρουφούσα, πονούσα από τη δύναμη που με έσφιγγε

αφοπλιζόμενα από το διάφανο γαλάζιο που με διαπερνούσε

και τότε εσύ μου έδειχνες το χρώμα τους

κόκκινη φωτιά που σαν φλόγα άνοιγε τις αμέτρητες γλώσσες της

και με έκαιγε αφήνοντας μόνο το ρούχο που φορούσα πεσμένο στο πλάι

σαν λαβωμένο πουλί στο χώμα.

Ενότητα ΕΡΩΤΙΚΑ

Φοβάμαι αν σε σφίξω με τη δύναμη της αγάπης μου

πως θα σπάσω την ελευθερία που σε τυλίγει

η καρδιά μου δεν αντέχει στο βάρος μιας τόσο μεγάλης αγάπης

που βγήκε στο άπειρο και πέρασε στην αιωνιότητα.

ΙΣΩΣ

Αν άγγιζα όλους τους πόρους του κορμιού σου

με τα χείλη μου,

Κάθε φορά που σε κρατούσα στην αγκαλιά μου

θα χρειαζόμουνα ώρες πολλές μπορεί και μέρες ολόκληρες

όμως εγώ ήθελα να γευτώ τη στιγμή εκείνη μόνο

έτσι χωρίς περίσκεψη

γιατί ήμουνα άπληστη σε όλα μου

δεν ήξερα την ομορφιά του μέτρου

δεν υπολόγιζα την κόλαση του ασχημάτιστου χρόνου.

Αν έβλεπα μόνο με τα μάτια της ψυχής την ανάσα της σάρκας σου

που έλιωνε κάτω από το βάρος της αγάπης μου

τότε θα ήμουνα γεμάτη σοφία.

Δεν μπόρεσα όμως να δω πέρα από το δικό μου θέλω

αυτό είναι σίγουρο και έτσι,

έχασα κάθε επαφή με το μοναδικό δώρο που απλόχερα μου χάριζες.

ΠΟΘΟΣ

Πόθησα πολλά στη ζωή

γεύτηκα την ανάγκη της ολοκλήρωσης,

έχασα το δόσιμο της ψυχής σε λάθος μονοπάτια.

ταράχτηκα από τους κεραυνούς και τις αστραπές

Κασταμπέρε Ποιήματα

Συντάχθηκε απο τον/την Admin

που φώτιζαν τις νύκτες μου,

το ίδιο όνειρο πάντα με ακολουθούσε,

και έφευγα το άλλο πρωί μακριά

μέσα στη βαριά ατμόσφαιρα της πόλης που ζούσα.

ΜΑΗΣ - καταπράσινη θάλασσα

Κύματα που έσερναν το κορμί τους

σαν φίδια ασημένια

πράσινα στάχια που ριγούσαν στο απαλό μαϊστράλι.

Ζωή που παλλόταν από το βουβό έργο της προσφοράς

σκόρπιες οι κόκκινες παπαρούνες μέσα στο πρωινό

ανάβλυζαν το αίμα της γης.

Μέρα Μαγιού για τους έρωτες

των σταχυών πριν γίνουν χρυσάφι

για τους πεινασμένους.

ΣΕΡΓΙΑΝΙ

Βγήκε η ψυχή μου σεργιάνι στο πάρκο

και σε περίμενε.

Κασταμπέρε Ποιήματα

Συντάχθηκε απο τον/την Admin

η φλόγα της πύρινη λάμψη στις κόρες των ματιών,

η δροσιά της στη χαμηλή ανάσα μου

άφησε την αύρα της να σμίξει με το θρόισμα

των φύλλων του πεύκου,

Η προσμονή της στο κορμί μου που πονούσε

βλέποντας τη θωριά σου στο βάθος του δρόμου,

η ομορφιά της στο ψιθύρισμα των χειλιών

που μουρμούριζαν λόγια αγάπης

και ο ερωτάς μου μπροστά να διεκδικεί το είναι σου.

Και ήρθες,

στάθηκες εμπρός μου ανοίγοντας

σαν φτερούγες αετού

τα χέρια σου και ταπεινά μου είπες.

Δες με, έγινα όμορφος για σένα, είμαι όλος δικός σου.

(Ποιητική ανθολογία 1^{ου} Φεστιβάλ Ποίησης Θεσσαλονίκης –Φθινόπωρο 2005)

ΡΟΔΟΣ

Μάζεψα μια χούφτα κοχύλια

μέσα από την αγκαλιά των κυμάτων.

Τα πήρα μαζί μου

να θυμάμαι την ομορφιά που γέμιζε τα μάτια μου κάθε πρωί.

Πράσινα σαν τους ιβίσκους των κήπων σου

μολυβιά καφετιά σαν τα πανύψηλα τείχη σου

καστανόχρυσά σαν το παιχνίδισμα του ήλιου

πάνω στις ακροπόλεις που σε στολίζουν

και άσπρα σαν το χαμόγελο που άνοιξε στα μάτια μου

καθώς σε κοιτούσα.

Ελένη Κασταμπερε